

Lenka Rožnovská, ilustroval Jiří Fízl

Dědo, ty jsi indián

čte|ní
pro|
prv|ňáč
ky

GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Lenka Rožnovská, ilustroval Jiří Fízl

Dědo, ty jsi indián

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

DĚDO, TY JSI INDIÁN

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5063. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)

Ilustrace Jiří Fixl (www.jirifixl.cz)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4521-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8276-8 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-8279-9 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
1	9
2	15
3	21
4	29
5	37
6	43
7	49
8	55
9	63
10	69
11	73
12	79
13	87
14	93
15	99

Předmluva

Školačka Anička má velké štěstí, neboť první prázdninové dny může trávit u dědečka a babičky na venkově. A že má děda srdce malého kluka, který si rád hraje na indiány, o zábavu má Anička postaráno. Jenomže ne všechny dědovy hry dopadnou dobře, a tak musí zakročit babička, která dokáže nastolit pořádek.

Sluníčko odhrnulo záclonky očních víček školačky Aničky. Anička otevřela oči, polekala se.

Kde to jsem? Toto přece není můj pokojíček! Jejda, já jsem ale hloupá, vždyť jsem v Bílovicích. Přijela jsem k dědovi a k babičce na prázdniny!

Anička se plácla do čela, odkopla květovanou peřinu, vklouzla do trepek a jako velká voda se vyřítla z pokojíku, který jí děda udělal na půdě venkovského domku.

„Dědo, babi, ahoj, ahoj!“ křičela Anička, když sbíhala schody. Tak tak že

nezakopla, že si hned první prázdninový den nenatloukla nos.

Ale přivítat se s babičkou a dědečkem přece musí, když to včera nestihla. Ona totiž cesta z Prahy na Moravu trvá pekelně dlouho. Aničce se zdálo, že vůbec neubíhá. A než dojeli do Bílovic, byla tma a Anička už spala. Tatínek ji tiše přenesl do postele. Maminka jí pod postelí nechala kufr s věcmi.

„Dědo!“ sotva Anička uviděla dědečka, skočila mu kolem krku a na pravé líčko mu vlepila ohromnou pusou.

Děda se smál, na oplátku Aničku vyhodil do vzduchu. Ale jen malounko. Jednak proto, aby se nebála, a jednak proto, že Anička za ten rok, co chodila

ve městě do školy, přibrála o nějaké to kilo a povyrostla o nějaký ten centimetr.

„Aničko, a pro mě nic nemáš?“ škádlivě se zeptala babička, která se také chtěla přivítat se svou vnučkou.

„Mám, babi,“ přiskočila Anička k babičce, že ji také zulíbá.

Jenomže ouha, když není Anička holčička, ale velká voda, to znamená, že je jí všude plno, že je do všeho moc hrr, spíše nadělá více škody než užitku.

Babička držela v ruce mísu, ve které míchala těsto na kynuté buchty. Když jí Anička nečekaně hopsla do náruče, lekla se a mísu upustila.

Bác. Těsto vystříklo přímo na dědu. Vařečka s lepkavým těstem mu přistála

uprostřed
čela. Těsto
mu stéká
za košili,
rukama ho roztírá
po vlasech.

Anička se polekala.
Jejdy. To je ale
začátek prázdnin,
teď to schytá od dědy
i od babičky.

Ale ne, babička se
očima usmívá, a už se směje i ústy. Děda
s těstovou čepicí vypadá legračně. A jak
se mračí, jaké dělá piškvořiny! Babička se
směje na celé kolo. Anička se musí také
smát. Vždyť ta přilepená vařečka na dědově

hlavě vypadá jako pero na indiánské čelence.

„Dědo, ty jsi indián!“ řekla Anička.

Děda se na sebe podíval do zrcadla, vařečku si ještě více přilepil na čelo a prohlásil: „Jsem indiánský náčelník Velkývařech a ty, Aničko, budeš můj indiánský učeň.“

Pak vzal dědeček malou lžičku, na ni nabral trochu buchtového těsta a lžičku přilepil Aničce na ofinku. „Od teď jsi indiánka Malálžička.“

Tak se stala Anička indiánkou a děda indiánským náčelníkem.

Jen babička zůstala bledou tváří, neboť jak prohlásila, někdo v chalupě musí mít rozum. A když ho nemá děda, bude ho mít babička.

2

Babička čili bledá tvář vyhnala oba indiány do koupelny. Sotva však za indiánem Velkýmvařelem a indiánkou Maloulžičkou zaklaply dveře, děda indián spiklenecky mrkl.

„Už jsi někdy byla u Niagarských vodopádů?“

„Ne, dědo, a ty?“ chtěla vědět indiánka Anka.

Děda tajemně přikývl: „U Niagaru jsem pečený vařený. Pod Niagarskými vodopády si lebedím každý večer!“

Pak se děda i v oblečení postavil pod sprchu, pustil vodu a začal svým hezkým,

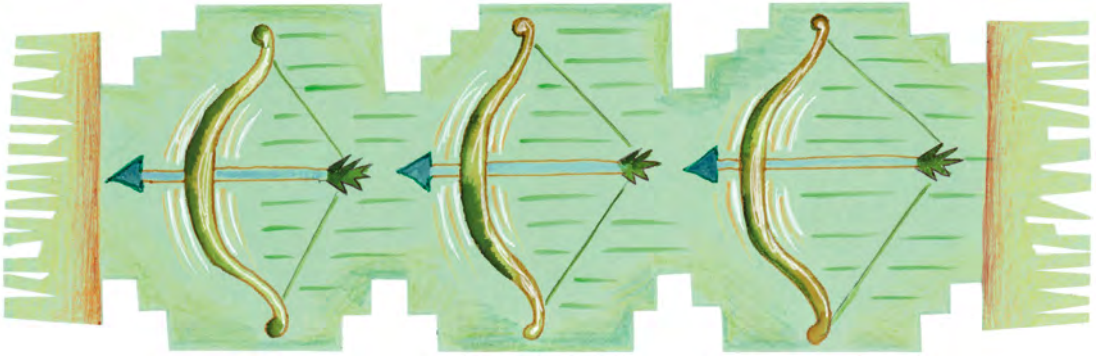
pevným hlasem zpívat písničku Temně hučí
Niagara.

Indiánka Malálžička nezůstala pozadu.
I ona si vlezla do sprchy, i ona zpívala
o Niagaře, která hučí do noci.

Buchtové těsto z dědovy hlavy stékalo
rovnou do odtoku, který se však brzy
ucpal. Sprchový kout se povážlivě začal
plnit niagarskou vodou, v okamžiku voda
přepadávala přes jeho okraj.

Indiánům to však nevadilo. Když
vodopád, tak vodopád. Dál vyřvávali svou
píseň o hučící Niagaře, o tom, že komu
v srdci vašeň hárá, tomu není pomoci.

Těm dvěma pomoci opravdu nebylo.
V koupelně bylo moře, na jeho hladině se
Aniččiny trepky kolébaly jako dvě malé

lodičky, zatímco dědovy bačkory byly dva vodou nasáklí utopenci.

Indiáni dořvali svou árii, děda vypnul sprchu, Anička skočila do rozvodněné Niagary a začala kolem sebe cákat vodou.

„Dědo, koukej, umíš dělat velrybu?“

Anička si do pusy nabrala vodu, zaklonila hlavu a pak ji vystříkovala do vzduchu.

„Že váháš, já jsem velrybí král!“ nenechal se děda indián dvakrát pobízet a taky udělal velrybu. Dědův gejzír byl však silnější, dostříkl až na strop. Na stropě se udělala veliká mokrá skvrna.

„Jé, dědečku, to vypadá jako nějaké strašidlo. Podívej, tam jsou dvě oči a rozšklebená huba.“

„Pšt, ticho, neříkej to nahlas! To není žádný bubák ani strašidlo, to je indiánský bůh Koupeluch, který hlídá, aby se každý indián řádně umýval. Hlavně nesnáší, když mají indiáni špinavé uši!“

„Jo?“ podivila se indiánka Anka. „Já mám čisté uši! Podívej!“

„To bych řekl. Kdybys měla ušiska špinavá, neslyšela bys trávou se plazícího hada a nemohla bys utéct!“ důležitě kázal starší indián.

„Jakého hada máš na mysli, dědečku?“

Ve dveřích se objevila babička, která zaslechla dědovo rozumování. Když však

uviděla vytopenou koupelnu, myslela, že omdlí. Nasadila si brýle. Doufala, že jí jen šálí zrak, že vidí rozmazaně či je vše jen nějaká mýlka. Doufala marně. Brýle jí potvrdily zkázu koupelny.

Babička zmlkla a na dědu upřela svůj vyčítavý zrak. Děda stál jako malý kluk na hanbě, tatam byla jeho indiánská chrabrost, se kterou se nebál udělat na strop koupelny mokrého Koupelucha.

I indiánce Ance došlo, že jejich hra na Niagaru nebyla asi nejvhodnější, i ona provinile svěsila ramínka.

„Dědečku, dědečku, čím jsi starší, tím mi víc klukovatíš! Ale že navádíš i Aničku..., styd’ se, dědo,“ vyčítala babička dědečkovi.

Děda se asi trošku styděl, neboť se poškrábal na nose a rozpačitě řekl: „Ale, babičko, my si jen tak hrajeme. To se uklidí.“

A Anička, aby v tom děda nebyl sám, rychle dodala větu odposlechnutou od táty, který byl celý děda a který často musel uklidňovat maminku: „To je dobrý, babi, když neteče krev, je to v poho.“

Babička povytáhla obočí, dlouze se zadívala na Aničku, pak pohlédla na dědu: „Anička je celá po tátovi. A táta je celý po tobě, dědo. To si tedy užiju.“

Babička za sebou zavřela dveře a odešla. Jako zkušená žena věděla, že i když je děda indián, přesto v něm nakonec zvítězí rozum a dá všechno do pořádku.